

Poština plačana v gotovini.

ANGELEK

1925/26

ŠTEU. 9

Vsebina.

Drobtinice.	133
Iv. Langerholz: Skrbimo za svoje zdravje!	134
Leop. Turšič: Prvič na lovu. (Pesem.)	137
K. Fratinovec: Glagol.	138
Zgagè in zgagice. (Igra.)	141
Črniški: Dragi Marijini otroci!	144
Zagonetke štev. 1—4.	147
Rešitve zagonetk v 8. štev. od 1—4	148

Žreb je določil nagrado Francu Plevniku

Razpis nagrade.

Kot nagrado za rešitev vseh zagonetk v Angelčka št. 9 razpisujemo: škatlico za peresnike in svinčnike ali zbirko raznobarnih svinčnikov ali 2 žepni rutici ali „Solski molitvenik“ ali molitvenik „Pri Jezusu“ ali vezan Angelček 1921 in 1922 ali kako drugo mladinsko knjigo iste cene, kot je katere izmed naštetih stvari. Nagrado pa more dobiti le en rešilec, katerega bo določil žreb.

Dobe se še vse številke Angelčka in Vrtca tekočega letnika 1925/26.

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za l. 1925/26 22 Din, Angelček sam 8 Din.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80.

Rokopisi in rešitve naj se odslej pošiljajo na naslov: Uredništvo »Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo 8.

Rešilci zagonetk v 8. številu.

Danica Zavrlova, Komenda; Tilka Hauptmann, Vel. Nedelja; Hafner Angela, Jesenice; Demšar Brigita, Železniki; Francka Gortnar, Železniki; Drago Drole, Zagorje ob Savi; Keršnik Darko, Zagorje; Marjan Kremžar, Ljubljana; Mlakar Vida, učenka II. razr. m. š.; Anica Kos, III. razr. dekl. m. š. v Šiški; Starman Metod, Čelcerin Emil, Brenk Franc, tretješolci, Št. Vid nad Ljubljano; Arko Anton, Brumat Adolf, Cacak Fran, Colja Stanko, Čeh Feodor, Drmota Mihael, Erjavec Ivan, Erig Gradischnigg, Hodnik Emil, Judež Mihael, Kavčič Jernej, Josip Kjuder, Kosmina Venceslav, Kraljič Stefan, Lajevec Slavko, Lavrič Jožko, Matjan Matej, Matzelle Julij, Mealič Dušan, Miklaučič Karol, Müller Anton, Orel Valentin, Pokoren Josip, Požar Anton, Ronko Alojzij, Rupnik Ivan, Sijlita Josip, Šeškar Franc, Udove Josip, Uršič Hinko, Zaletel Vinko in Vovk Josip vsi iz III. b razreda zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano; Krmelj Leopold, Smoldno nad Škofjo Loko; Hermina Lunder in Zovica Lužar, gojenki de Notre Dame pri N. mestu; Julka Papler, Ivica Arhar, Anica Furlan, Mici Kopač, Vlasta Prpič, Pavlica Hlebec, Tončka Bem, Ivanka Rabič, Mici, Ivanka in Zinka Zupan, Radica Dimnik, Vika Bogataj, Ivanka Demšar, Cesen Cirilka, Ivanka Brecljnik, Lenčka Krek, Albina Bolčina, Minica Žbogar, Danila Puhalovič, Košir Oti, Trampuš Vera, Malka Zima, Vera Tonšič, Tinka Kušič, Marija Bučar, vse gojenke urš. samostana v Škofji Loki. Franček Lenartič, Maribor; Šmajdek Bruno, Ljubljana; Bajuk Marko, učenec 4. r. v Ljubljani; Francka Kunaver, Savlje pri Ljubljani; Karel in Berta Zadravec, Teharje pri Celju; Julij Savelli, Celje; Ferdo Košar in Pilko Anton, Čret pri Celju; Kladenšek Jernej, Zdobrova pri Celju; Lovše Stanislav, IV. razr., Maribor; Vladko in Tinko Stojan, Brčles Jurij, vsi iz Teharjev pri Celju; Frančiška Sorl, Selca pri Škofji Loki; Logar Emil, Maribor; Franc in Ivan Bernik, Bukovščica; Greti Koren, Vel. Nedelja; Ivo Arhar, Št. Vid; Fanči Ranzinger, Zagorje; Fabiani Marija, Perune Jožefa, Rafael in Pavla Fabiani, vsi iz Smarjete pri Nov. mestu; Božena in Milena Knez, Celje; Mici Potočnik, Hadice nad Šk. Loko; Slavko Suštar in Rudo Ahčan, Zagorje; Minka Žnidar, Boh. Bistrica; Krajgher Marko, Ljubljana; Kermelj Leopold, Smoldno; Lorbar Francek, Uršič Jožko, Hudomelj Jakob, Ranzinger Fanči, Tina Medved, Drnovšek Iva, Zinka Golob, Tončka Sticher, Planinšek Francka, Simončič Matilda, Dolinar Janko, Lovrač France, Ojsteršek Karol, Plevnik Fr., Dolinšek Marija, Zavbi Francka, Jansič Iva, Drnovšek Anica, Hiršel Matilda, Prašnikar Jožefa, Simon Ana, Šuligoj Ida, Kovač Stanka, Plevnik Ljudmila, Ranzinger Mira, Čebin Vinko, Roglič Frančiška, Tojanko Malka, Jerman Marija, Kotar Ladko, Novak Slavko, Primen Ivan, Malis Marija, Odlazek Karol, Hace Stefi, Podlogar Viktor, Taufer Nika, Čebular Rozalka, Plaznik Karlina, Balantič Dragica, Koželj Ivanka, Vodopivec Vida in Suštar Darinka v Zagorju ob Savi.

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj

Štev. 9.

Ljubljana, 1925/26

XXXIV. tečaj

Drobtinice.

*Kdor nima denarja, je revež; kdor nima
zdravega uma, je večji revež; kdor nima srca,
je največji revež.*

*Kdor se veseli z veselimi, je srečen; a
srečnejši je tisti, kdor pomaga nositi tujo boleost.*

*V prav žalostnih urah dvigaj duha k Bogu
in potolažen boš; z visokih gorá se vidijo
tudi veliki griči prav majhni.*

*Hudobni mora trpeti, ker je hudoben; a
dobri zato, ker ni hudoben.*

Skrbimo za svoje zdravje!

4. Nalezljive bolezni.

Nekatere bolezni preganjajo ves človeški rod, druge imajo pa piko zlasti na otroke. Dandanes so zdravniki bolezni res že precej ukrotili. A ni še davno tega, ko je prišla taka bolezen v hišo in morila ter pobirala otroke, dokler je bilo kaj življenja pri hiši. To so nalezljive bolezni.

Naštejmo samo najbolj znane nalezljive bolezni: davica, škrlatinka, koze, ošpice, dušljivi kašelj, griža, španska, trebušni legar, pegasti legar, kolera, kuga . . .

Poglejte, koliko jih je! Vam je skoro gotovo najbolj znana španska, ki je pred osmimi, devetimi leti praznila naše domove. Proti nji so bili celó zdravniki precej brez orožja.

Zdravniki se že dolgo dobo let vojskujejo zoper nalezljive bolezni. Njim se morate poleg Boga tudi vi zahvaliti, da so današnje dni nalezljive bolezni kolikortoliko ugnane. Razen zdravnikov ste pa dolžni tudi sami, da se pod njihovim vodstvom bojujete zoper vso to zalogo, sovražno vašemu telesnemu zdravju.

Dandanes skoro ne vidimo človeka, čigar obraz bi bil ves jamičast in bi tako kazal, da je lastnik tega obraza imel kozavo bolezen. To prepričijo zdravniki s tem, da stavijo že najmanjšim otrokom koze. Pridejo tudi vsako leto k vam v šolo, kjer obnavljajo to delo. In takrat se vidi po naših šolah premnogo skremženih in objokanih obrazov, ki pričajo, da se ti otroci boje zdravnika in tistih malih bolečin, ki so združene z cepljenjem koz. Vedite, da vas ravno to zdravnikovo ravnanje varuje pred tisto ostudno boleznijo kozavosti, ki je prej

premnogo ljudi spravila v grob, drugim pa za vedno skazila lepoto obraza.

Če je v kaki hiši nalezljiva bolezen, odredi zdravnik, da nihče ne sme v tisto hišo, dokler traja bolezen. Ubogajte takrat! Res vam je znabiti dolgčas po vaših ljubih tovariših pri igrah, in radi bi jih morebiti obiskali v bolezni, a zdravnik pravi: „Ne!“ Zdravnik bo takemu bolnemu revežu najbolje pomagal; vi mu takó nič ne morete. Če se boste za par tednov držali zdravnikovih navodil, bo pa potem vaše veselje toliko večje, ko bodo ozdravljeni tovariši spet prihiteli v vašo sredo.

Kadar se pa nalezljiva bolezen oglasi prav v vaši hiši, takrat pa še najbolj poslušajte, kar vam ukaže zdravnik. K sosedovim otrokom v takih dneh spet ne hodite, dasi se čutite znabiti čisto zdrave. Če bi zbolel sosedov otrok v tem času, bi vam zdravnik po pravici očital, da ste vi zanesli v sosedovo hišo bolezen in morebiti celo smrt. Kaj bi vam potem govorila vaša vest?

Ob času nalezljivih bolezní tudi pazite na največjo snago. Če je kdaj snaga potrebna, ob tem času je prav vselej. Umivajte se večkrat čez dan, oblecite večkrat snažno, oprano obleko, pa tudi vaše stanovanje bodi čisto, snažno, pometeno.

Bolniku, ki ima nalezljivo bolezen, naj streže samo tisti, kogar odloči za to zdravnik. To so navadno starši, pa tudi lahko druge starejše in zanesljive osebe. Tudi ti se morajo ravnati popolnoma po zdravnikovih navodilih. Zdravniki s tako odredbo nočejo reči, da je starejših ljudi manj škoda, če se jih prime bolezen, ampak to pove njihova odredba, da so starejši ljudje za postrežbo bolj skrbni kakor mladina; tudi lažje čujejo pri bolniku ponoči, česar

bi vi ne zmogli, in tudi so odrasli ljudje pred mnogimi nalezljivimi boleznimi bolj varni kakor pa vi.

Ne dotikajte se ob času nalezljive bolezni nobene take stvari, ki je bila karkoli v zvezi z bolnikom, čigar bolezen je po zdravnikovi sodbi kužna. Na to moramo posebno opozoriti tiste otroke, ki so v bližnjem ali daljnem sorodstvu s sladkosnedneži. Znano je, da bolnim otrokom kuhajo boljša jedila kakor zdravim. Znano je pa tudi, da bolnik tudi najboljših jedil ne more kaj prida uživati. Nanje pa preže sladkosnedni otroci. Vidite, tudi v tem oziru se morate v dnevih nalezljivih bolezni premagovati in si odreči. Tako pritrgovanje vam bo v duševnem in telesnem oziru prav zdravo.

Čudežev pri nalezljivih boleznih pa tudi najboljši zdravnik ne more delati. Zato je najboljše, da zdravnik pride v hišo takoj v začetku, ko se pokaže bolezen, ne pa šele potem, ko se je že razpasla v vsej družini. Čim prej, tem bolje.

Vidite, otroci, to je vaše delo in bodi vaša skrb v dnevih, ko pride v vašo vas ali celo v vašo hišo nalezljiva bolezen. Vi storite, kar je v vaši moči, da se nalezljiva bolezen prejkomogoče zatare. Bog pa, ki je gospodar smrti in žtvljenja, bo tudi to poskušnjo obrnil tako, da bo v vaš prid. Bolezni namreč vodijo k Bogu.

Prvič na lovu.

Sapica lahko diha z vrtov,
mucika prvič čaka na lov.

Tam-le se v travi je nekaj zgenilo,
morda bo miška — slastno kosilo?

„Miška? — O, hrošč je, črni rogač,
klešče ima kot sosed kovač.

Kaj to, če s kleščami se me oklene,
kaj, če mi ž njimi tačko odščene?

Kakšna bom mucika reva potem? —
Rajši kar precej s poti mu grem“ ...

Črni rogač jo je čul. — „Rompompom,
zdaj pa še malo podražil te bom“ ...

Črni rogač je krila razpel,
hitro za muciko odbrnel. —

Mucika je na ognjišče skočila,
brčice si od strahú osmodila ...

Glagol.

Ves nejevoljen je prišel gospod učitelj iz šole domov. Vrgel je knjigo na mizo in pričel trdo hoditi po sobi gor in dol, mrmrajoč in govoreč sam s sabo: »Le kaj jim je, tem otrokom, da se jih glagol ne prime? Saj vendar ni nobene težave, in bi četrto-razredniki morali razumeti kakor dvakrat dve. Človek stori vse, kar more, pa je vse skup bob ob steno, ne gre pa ne gre! Četrtrič jemljemo, pa je, kakor da si zraku govoril. Če to ni nemarnost, za-bitost, potlej ne vem, kaj je.«

Tako se je razburjal gospod učitelj in nadaljeval svojo pot iz kota v kot.

»Pa, ko bi bili vsaj v drugih predmetih zato boljši! Kaj še! Povsod gre tako, da je Bog pomagaj. Kaj bo, če pride gospod nadzornik in vidi to revščino. Najbolj prav napravi, če ga sploh ni...«

Obstal je sredi sobe in razmišljal nekaj časa mirneje in treznejše o tem, kaj bi in kako bi, da bi otrokom zlezel glagol v glavo. Treba storiti nekaj prav posebnega, nekaj povsem izvrjno zanimivega, poučnega ali smešnega ali karkoli.

Pa si je domislil nenadoma, da imajo baje nekje v Nemčiji za take otroke čudotvoren lijak, ki z njim vlivajo v mlade glavice vso učenost in modrost. Ne bil bi napačen tak lijak tudi pri nas! Morda bi ga dobili iz Nemčije po pošti?

No, korak za korakom jo je primahal naš gospod učitelj v mislih iz Nemčije naravnost na Rusko. Tam je pa on že prej enkrat bil. In zdaj mu je padlo v glavo, da je tam nekje slišal ali bral prav zanimivo zgodnico o glagolu. Nasmehnil se je sam sebi in

sklenil, da tudi svojim učencem pove tisto zgod-
bico — — —

Drugi dan se je vnovič prepričal, da otroci gla-
gola še ne razumejo. Vsevprek so mešali, in le
malokdo je zadel pravo. Tedaj nenadoma vstane izza
mize in pravi: »Poslušajte, otroci! Nekaj lepega vam
bom povedal.«

Glej, ves razred se vzdrami, odpre oči in usta
in pripravi ušesa, da posluša.

Učitelj pa začne: »Svoje dni, ko sem bil na
Ruskem, sem bil navzoč v nekem razredu. Obravna-
vali so ravno glagol kot mi zdaj. Pa se onih otrok
tam glagol menda tudi ni hotel prijeti bogve kako,
tako da je učitelj vzrojil in planil med razred ter
zavpil naglas napol srdito napol v šali: Glagól jèst
takája častj réči: bolván upál s péči, natknúlsja na
kol, obrazoválsja glagól. To se pravi po naše: Glagol
je tak govorní razpol: Glavan je padel s peči dol,
nataknil se na kol in napravil se je glagol.«

Razred se je zakrohotal na vsa usta. Vse se je
treslo in pokalo, in klopi so ropotale. In še je moral
gospod učitelj povedati to smešnico, in spet je za-
bučalo po vsem razredu.

Tedaj se nenadoma odpro vrata, in v razred
stopi gospod nadzornik. Malo nejevoljno pogleda
učitelja in učence, ki se pa mahoma zresnijo. Učitelj
pa se je zmedel in pobledel. Brž se je opravičil
pred nadzornikom in mu povedal, kaj je vzrok vese-
losti in smeha v razredu.

Nadzornik ni nič odgovoril na to. Samo zamislil
se je za hip, nato pa velel učencem, naj sedejo.
Učitelju pa je naročil, naj vpraša, kdo si je smeš-
nico najboljše zapomnil. Vse roke so se dvignile in
se zazibale kakor mlado drevje v viharju.

Neki navihanec je ponovil smešnico in jo spretno zasukal po svojem okusu: »Glagol je tak govorni razpol, če glavan pade s peči dol in se nasadi na kol, se imenuje to glagol.«

Drugi učenec poizkusi povedati pravilo o glagolu. Na to pa povzame učitelj:

»O kom govori smešnica?«

»O glavanu.«

»Kaj se je zgodilo s tem glavanom?«

»Padel je in se je nataknil...«

»Kako se imenujejo torej besede: pasti, natekniti se, če povedo, kaj se je z osebo zgodilo?«

»Take besede so glagoli.«

»Katere besede so torej glagoli?«

»Glagoli so besede, ki povedo, kaj oseba ali reč dela, ali kaj se z njo godi.«

»Tako je! In to si zapomnite, otroci. — Ponovi ti...!«

Pri branju in iskanju glagolov iz berila je šlo gladko, da se je učitelj čudil in nadzornik kimaje odobral.

Tako so učenci osvojili glagol na smešen način. Če pa je kdo pozabil, so ga drugi brž spomnili smešnice o glavanu, ki so si jo zapomnili boljše kot vse drugo ter jo sčasoma seveda tako prestrojili, da se je slišalo še bolj po domače, in sicer: glagol je taka reč, če glavan pade v peč, se nasadi na kol, postane nov glagol.

Zgage in zgagice.

Otroška igra v enem dejanju. — Spisal Matko Krevh.)

OSEBE:

Pepček,	} Korenovi.	Betka.
Rozika,		} Pepček igra kralja.
Ivanček,	} Dobnikovi.	
Marica,		} Marica igra kraljico.
Franček,	} Kovačevi.	
Anica,		Matjašek,
Stanko igra ministra.		Poldek,
Nejček igra vojaka.		

Igra se vrši v Korenovi sobi popoldne.

Pepček, Rozika (pripravljata za igro: dve kroni, plašč, očali, pisanko itd.).

Pepček: Ivanček nekam dolgo hodi. Lahko bi se bil že vrnil.

Rozika: V takem nalivu ni prijetno capljati po lužah. Jaz že ne bi bila šla vabit sosedovih.

Pepček: Seveda ti, ki si iz sladkorja! — Ivanček je pa junak kakor jaz. Rozika, kaj pa naj počnemo v tako dolgočasnem vremenu? Knjig in peresnika se človek hitro naveliča.

Rozika: Zato imaš pa tudi spričevalo temu govorjenju primerno.

Pepček: Kaj spričevalo! Sosedov Gašperček je raztrgal vsa spričevala, čim je izstopil iz šole.

Rozika: Mar ga hočeš posnemati? Sramujem se, da imam takega brata.

Pepček: Nikar se ne prepirajva! Poglej rajši, če se Ivanček že vrača.

Rozika (gleda skozi okno): Že prihaja. Joj, moker je ko žaba v mlaki.

Pepček: Radoveden sem, če bodo prišli sosedovi. Zaradi dežja jih znabiti ne bodo pustili.

Rozika: Zvedrilo se bo.

Ivanček (pride, odlaga dežnik): Hu, kako me je pralo! Yama je dobro pod streho.

Pepček, Rozika: Kako si opravil? Ali so te kregali?

Ivanček: Kaj bi me kregali! Ponekod so bili še veseli, da gredo otroci z doma. Logarjeva mama so mi dali celo pogače, češ, naj gredo, da bo doma mir, pa lepo se morajo vesti.

Rozika: Kdaj pridejo?

Ivanček: Brž. Mamike so jih že zavijale v rute in jopice.

Pepček: Lepo igro bomo priredili. Glej, Ivanček, priprave!

Rozika (gleda skozi okno).

Ivanček: Čemu pa dve kroni? In očali ter pisanka?

Pepček: Vse zveš, samo potrpeti moraš.

Ivanček: Ali bo kaj smeha pri igri?

Pepček: Seveda bo! Tako se boš smejal, da se ti bodo usta raztegnila do ušes. (Pokaže.)

Rozika: Že gredo! Vsi prihajajo. Živijo!

Pepček: Za igro nas je treba najmanj petnajst.

Ivanček: Petnajst? Soba bo premajhna. (Otroci prihajajo: Logarjevi, Dobnikovi, Lešnikovi in Kovačevi ter odlagajo nekateri dežnike, drugi velike rute in očetove suknje.)

Stanka: Dober dan!

Vsi došli: Bog daj dober dan!

Korenovi (veselo): Bog ga daj!

Franček: Mokri smo ko miši.

Matjašek: Moj čevelj je poln vode.

Mihec (se smeje): Zakaj pa obuješ čevlje, ki so raztrgani? Čevljarju bi jih dal popraviti.

Barica: Saj ima nove, a so mu ata prepovedali, obuti jih, ker so za tako vreme stari čevlji dobri.

Pepček: E, kaj to — da ste le prišli. Tu v sobi ni mrzlo; hitro se boste posušili.

Lešnikovi: Nam ni sile.

Nejček: Ne bojim se snega, še manj pa dežja.

Betka: Kaj se bahaš! Mama so rekli, da ne smeš preveč govoriti.

Stanko: Oba preveč govorita; vaju doma zatožim.

Pepček: Poslušajte me!

Nekateri: Pssst, poslušajte, Pepček govori!

Nejček (Stanku): Pa zatoži, boš dobil počen groš!

Franček: Da bi te maček z repom! Molči!

Nekteri: Psssst!

Pepček: Danes smo prosti. Vreme je za nič za igre na trati.

Lešnikovi: Naloge smo izgotovili. Ali kateri še ni izvršil nalog?

Večina: Že davno smo jih izvršili.

Pepček: Tako je prav. Jaz mislim, da imamo zdaj pravico do igranja. Naš ata zmiraj pravijo: Najprej delo, potem zabava. In naš ata so pametni, o ja!

Pavlek: Naš ata so pa tudi pametni.

Pepček: Kdo pa pravi da niso? Naj le bodo, saj ste vi Kovačevi potrebni, da imate pametnega ata, posebno ti, Pavlek.

Pavlek: O — jaz sem dovolj priden; mene imajo ata radi.

Barica, Matjašek: Mene pa tudi, mene pa tudi.

Stanko: Bahate se, to ni lepo!

Pavlek: Resnico govorimo. Čemu nas pa draži Pepček?

Pepček: Mir! Če ne, vas vse spet naženem domov.

Rozika: Pepček, kaj govoriš! Povabiš jih k nam, potem jih pa naganjaš domov!

Pepček: Molčijo naj! Zakaj se vtičejo vmes, ko govorim jaz.

Franček: Kaj bo pa z obljubljeno igro, Pepček?

Pepček: Saj bi že sam rad, da bi pričeli z njo. A tile blebetači me zmiraj motijo.

Marica: Psssst!

Več otrok: Psst! Mir! Pepček naj govori!

(Otroci se pomirijo.)

Pepček: Poslušajte! (Otroci zijaje poslušajo.) Igrri, ki sem sem si jo jaz izmislil, se pravi »Zgagice in zgagice«. Igrajo ti-le: kralj, kraljica, tajnik, ki zapisuje prestopke in kazni, dva vojaka in strežniki, ki so tako nerodni, da jih morata kralj in kraljica kaznovati. Kralj in kraljica hočeta odpotovati v daljno deželo, zato se morata pripraviti za pot. Kdo bo igral kralja?

Večina: Ti, ki si igro sestavil.

Pepček: Kdor je zato, da jo igram jaz, naj dvigne roko! (Vsi dvignejo roke.) Hvala za to čast! Kralj sem torej jaz, vi drugi pa moji podložniki. Ubogati me morate in spoštovati. Kralju mora biti ob strani kraljica. Kraljica naj bo pa Dobnikova Marica.

Otroci: Živijo kraljica Marica!

Pepček: Vsakemu kralju so potrebni ministri. Jaz rabim za enkrat samo enega ministra, in ta naj bo Logarjev Stanko, ki zna tako lepo pisati in računati.

Stanko (si vzame pisanko ter si natakne očali).

Pepček: Tudi vojaško stražo morata imeti kralj in kraljica. Za stražnike imenujem Dobnikovega Frančka in Logarjevega Nejčka. (Opašeta si sablji in natakmeta papirnati čeladi. V levici nosita sulici.) Vi drugi boste pa strežniki kraljični in moji. (Se razvrste: strežnice ob kraljici, strežniki ob kralju.) Prinesite prestola! (Dva odhitita po dva stola.) Midva se lahko med tem slovesno kronava.

Marica (položi krono Pepčku, Pepček njej na glavo).

Strežnika (se vrmeta s stoli).

Pepček: Tako, tukaj je najin prestol. Ne pozabite, da se nizko priklonite, kadar vas pokličeva s tem-le zvoncem! Kazen zadene tistega, ki bo kaj narobe naredil. Gospod minister bo vse zapisal, vojaki pa vas bodo kaznovali. Odidite! (Priklanjajo se in odidejo.)

Pepček (kraljici): Vprašam te, kraljica Marica: Hočeš li, da odpotujeva?

(Koniec prihodnjič.)

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

V Parizu, v nekem delavskem okraju, je opazil gospod katehet v cerkvi med učenci nekega dečka, ki se je bil usedel na konec zadnje klopi. Bledi deček mu ni bil popolnoma neznan. Bil je sinek nekega brezverskega delovodja v plavžu. Deček se v cerkvi ni prav lepo vedel, vendar je gospod katehet potrpel. Stopil je po končanem pouku k fantiču in ga vprašal, ali je že kaj slišal o ljubem Bogu. Deček je molčal. Zdelo se je, da vprašanja ne razume. „Pa o preblaženi devici Mariji še tudi nisi nič slišal?“ Tedaj je deček povzdignil svojo glavo, se nasmehnil in odgovoril prav tiho in skrivnostno: „Da slišal sem, da imajo otroci, ki hodijo h krščanskem nauku dobro mater: preblažena Devica ji pravijo. Zato sem pa tudi jaz prišel.“ Debele solze so se mu ob tem utrnile, ko je še pristavil: „Oh, tudi jaz bi prav zelo rad dobro mater!“

Ko so otroci zapuščali cerkev, je gospod katehet spet poiskal tega dečka in ga povabil: „Pojdi, popeljem te k tvoji materi!“ Deček je pogledal nezaupno, gospod katehet je pa nadaljeval: „Popeljem te k materi, ki ti bo nadomestovala tvojo umrlo mater.“ Peljal ga je za roko v kapelo, ki so jo Marijini otroci s posebno skrbjo zaljšali. Ko je zagledal deček kip Matere božje z zlato krono na glavi in cvetjem obdano, ožarjen od sijaja barvanih oken, je živahno vzkliknil: „To je ona? O, kako je lepa! Kaj mislite, ali me bo hotela za svojega otroka? Glejte, saj ima že drugega dečka v naročju. Mogoče me pa zato ne bo

moral. Pa, ko bi vedeli, kako jaz potrebujem matere, posebno še, odkar sem bolan!“ — „Ti si bolan, ubogi fantič?“ ga vpraša katehet. Deček pokaže na levo stran in pravi: „Tu me boli, pa ne prav močno. Zato ne smem letati in se igrati s tovariši. Zdravnik mi je povedal hoditi v šolo. Tako sem prav sam doma. Oče me ima rad, pa je vedno z doma. Pred kratkim so mi povedali, da imajo otroci, ki se zbirajo tukaj k nauku, dobro mater. Raditega sem se skrivaj podal od doma in prišel sèm.“ — Katehet se je v srcu zahvalil Mariji, da mi je poslala tega ubogega, nevednega otroka. „Kaj mislite,“ je ponovil deček „ali me bo preblažena Devica rada sprejela?“ — „Gotovo, moj otrok, pa ti moraš isto storiti, kar drugi moji otroci. Iz te knjižice se boš moral učiti.“ Pri tem mu je gospod katehet podaril katekizem.

Deček se je potem prav pridno učil. Dohitel je kmalu druge tovariše v znanju in nekatere je v razumevanju celo prehitel. Hodil je redno k verouku in pazno poslušal. Postajal pa je vedno bledejši in šibkejši. Dihanje mu je delalo očividno vedno večje težave. Nekega dne ga je zmanjkalo. Gospod katehet je sklenil, da ga obišče, če tudi mu pokaže oče vrata. Na srečo je pa našel dečka samega v postelji. Ko je ta zagledal svojega obiskovalca, je segel po katekizmu in prijazno vzdiknil: „Gospod katehet, vse znam, kar ste nam naročili. Oče mi je pomagal, da sem se naučil.“ — — „Je to mogoče? Kako se je to zgodilo?“ se začudi duhovnik. — „Ker sem tako slaboten!“ odvrne mali bolnik. „Ko začnem čitati, mi zaplešejo črke pred očmi. Zato mi je čital oče iz katekizma in ponavljal, dokler si nisem zapomnil. Mislim, da bom kmalu umrl, zato moram hiteti.“ — Deček je govoril prav tiho, gospod katehet se je moral skloniti k njemu, da ga je razumel. Opomnil ga je, naj se zaupljivo obrne do Matere božje. Ko je bolnik zakašljaj, mu je dvignil gospod katehet glavo in zapazil očeta ob vzglavju postelje. — „Oče, ne jokaj,“ ga je nagovoril sin, „srečen bom, če mi boš pomagal še dalje pri učenju katekizma, da bom lahko obhajan in pridem potem v nebesa. Preblažena Devica me popelje tja, in ti prideš potem za menoj. Kaj neda?“

Oče je hotel prikriti svoje genotje. Zakril si je obraz z rokami in molčal. Gospod katehet se je odstranil. Prišel je pa spet drugi dan in potem skoro vsak dan. Mali bolnik je pa vedno bolj hiral.

Nekega dne reče katehetu: „Veste, gospod, kaj mi je rekel oče? „Če ti je preblažena Devica tako draga, prosi jo zdravja. Naredi kako zaobljubo, kakor je razloženo v tvojem katekizmu. Jaz te popeljem potem v Lurd ali pa kamorkoli hočeš.“ — „Tvoj oče ima prav,“ odgovori katehet. „Naredi tako!“ Pa deček zmaja z glavo in pravi: „Ne smemo zahtevati nazaj, kar smo darovali. Svoje življenje sem daroval Jezusu, da mi dá zato v nebesih svojo mater, in da Marija pripelje nekoč tudi mojega ubogega očeta tja gor. To je zame boljše nego vse zdravje. Gospod katehet, kdaj bom smel prejeti prvo sveto obhajilo?“

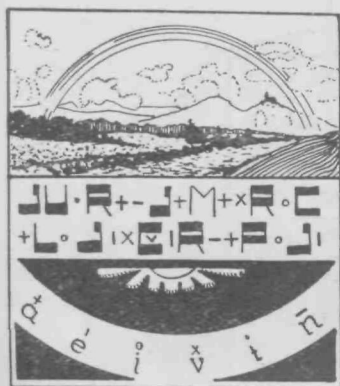
Prejel je potem sveto obhajilo v maju. Posteljico njegovo so pregrnili z belo odejo. Posejali so jo s prvim pomladanskim cvetjem. Mali tovariši od krščanskega nauka so napolnili vso sobo. Deček je pobožno prejel Gospoda Zveličarja in kmalu nato umrl kakor mal svetnik. Milost božja je spreobrnila tudi očeta. Vsi predsodki proti veri so mu izginili, ko je po otroku dobil v roke katekizem. Kakor je prej napadal vero, tako jo je zdaj goreče branil. Povlekel je za seboj velik del delovnega ljudstva, ki je bolj iz nevednosti kakor iz zlobe sovražilo sveto Cerkev. Ondotna župnija se je tako čisto prenovila. Prenovila po Mariji, ki si je izbrala za orodje ubogega bolnega otroka.

Dragi mladi prijatelji! Otroci Marijini ste. Zavedajte se tega vedno! Skrbite, da ne boste sramotili s slabim življenjem svoje dobre matere. Delajte ji veselje. Ta mesec naj posebno poraste vaše Marijino češčenje. Družbeni molitvici: „Češčenomarijo“ in „O Gospa moja“ opravljajte redno in lepo. Združite se ta mesec z Marijinimi častilci celega sveta in obiskujte redno šmarnice. Priporočite tudi mene naši ljubi Gospé. Vas pa naj z ljubim Sinom blagoslovi — Devica Marija!

Ne pozabite: 16. majnika pričnemo šestnedeljsko pobožnost k sv. Alojziju.

1. Mavrica.

Št. Jerko, Črnuče.

Št. Jerko.

2 Besedna uganka.

Nace Cuderman, Tupaliče.

a a e j m r t
 a c e k o r z
 a b j k o
 l o o s v
 b e j j l l u
 a a b h k k u
 a e j k l
 a e j k p
 a c g i i j n
 a d i n r u ž

V srednji vrsti od zgoraj navzdol dobiš ime jubilanta in navdušenega planinca, ako iz črk v vrsti sestaviš besedo.

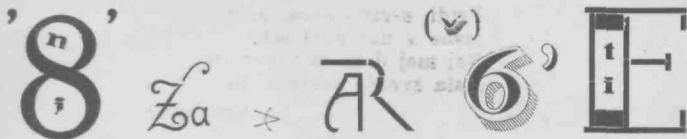
3. Skrita imena.

Od nikoder vaju ni! Jaz pa v takih skrbeh za oba! Če bomo prišli suhi do doma, recimo prav iz srca: „Hvala Bogu!“ V maju lije iz vsake meglice.

Komaj se je zdanilo, že so zapeli zvonovi svojo svečano pesem, in blaženo nedeljsko jutro je objelo vso pokrajino. To vam je najugodnejša prilika, da se duša dvigne v nadzemske višave do svojega Stvarnika in Boga.

Poiščite v teh stavkih šest imen, ki jih imajo meseci v letu.

4. Črkovna podobnica.

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in objavijo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vs e zagonetke — v prihodnji številki.)

1. Rešitev bandera v 8. številu.

Mir vam bodi!

2. Rešitev posetnice v 8. številu.

Mlinarica.

3. Rešitev zvezde v 8. številu.

Pridi, zvezda naša, pridi,
jasne v nas upri oči!
Naj moj dom te zopet vidi,
zlata zvezda srečnih dni.

Gregorčič

4. Rešitev ribiča v 8. številu.

Tisti dobro lovi, kdor kaj dobi.